

Fedrelandslagets plass i norsk politikk.

Av advokat J. B. Hjort.

Vi har i de norske folkeeventyr gutten som dreper trollet, et symbol på den lykelige som tvers igjennem fordommene og gjør det som ikke andre tør. Skjønt alle erfaringer taler mot at troll kan drepes, går han allikevel inn til trollet, dreper det og befrir land og rike.

Vi har også en annen skikkelse i folkeeventyrene, og det er ridder Rød. Det er han som ikke selv kan finne på hvad der bør gjøres, han som selv etterat andre har pekt på det, ikke gjør det fordi han ikke tør, han som, når Askeladden har gjort arbeidet, ikke undser sig for å tilrive sig æren, innbilde folk at det egentlig er han som er redningsmannen, han som gjør krav på kongedatteren og det halve rike til lønn for et arbeide andre har gjort.

I norsk politikk idag spiller Fedrelandslaget, og særlig dets formann, ridder Røds rolle. Laget er over 10 år gammelt, det blev stiftet av menn som blev berømt på at de kunde handle, men som døde før de fikk lært sine læregutter handlingens nødvendighet. Disse har derfor nøiet sig med å forhandle.

Dette har vært en bekvem basis for store pengeinnsamlinger, for en stab av politiske sekretærer som ikke har vært varmere for saken enn at de har vandret over til andre politiske partier, når det har lønnet sig bedre. Det har videre vært en basis for den besynderlige politiske meglersrolle som Fedrelandslaget har tiltatt sig, besynderlig fordi laget aldri selv har prøvet krefter i den politiske kamp. Allikevel forsøker laget som en slags oversakkyndig å slutte politiske forretninger mellom de kjempende partier mot en passende provisjon som Laget får i form av bidrag fra medlemmene i de samme partier. Disse bidrag kan laget kun få fordi det ikke medfører noen plikter å stå i det.

Det er ganske klart at dette i det lange løp måtte bli en uholdbar stilling, særlig etterat NS blev dannet. Laget forstod da også at det måtte begynne å ta standpunkt i politikken. Det skjedde

fortsatt på samme holdningsløse måte, og det måtte skje slik hvis ikke Laget i likhet med NS vilde gå den trange vei, begynne på bunnen med å få virkelig overbeviste medlemmer som hadde brutt alle broer av til sine gamle partier. Dette har Laget ennå ikke prøvet og den dag det gjør det er Laget ferdig. Laget gir sig derfor idag et skinn av å være både en upolitisk nasjonal bevegelse og samtidig et parti. For å støtte sig til noe under de første famlende skritt på politikken valplass har Laget nu alliert sig med Bondepartiet som av hensyn til pengeutdelingen blandt bøndene fant å burde svikte alle sine programposter. Programmet sier at Bondepartiet «vil fortsette kampen mot alle revolusjonære krefter og mot all samfunnsoppløsende undfallenhet overfor terror og lovbrudd.» Dette har partiet som bekjent gjennomført ved å gi regjeringmakten til det parti som står i spissen for disse krefter. Bondepartiets program sier videre: «Ved streng sparsomhet må budgettet tvinges ned.» og gjennomfører dette ved å forhøye budgett med 100 millioner. Partiets program sier videre: «Den som hevder revolusjonære synsmåter, må ikke være embedsmann eller militær tjenestemann» og gjennomfører det på den måte at landets høieste embeder, statsrådembedene, besettes med revolusjonære marxister og forsvarsministerembedet endog med 2 erklærte antimilitarister. I samarbeide med dette forræderiske parti vil nu også Fedrelandslaget bekjempe marxismen.

Men ved siden av dette truer også Laget med at det selv skal gå inn i den politiske kamp med sine splittelseslister.

Fedrelandslaget må da tone flagg som parti, og vi ser da at det er parti uten fører, for Lagets «formann» følger ikke den gamle nordiske skikk å gå i spissen i den politiske kamp, nei, han følger den semitiske kapitalists skikk å sitte bak og trekke i trådene, mens betalte sekretærer og leide foredragsholdere går i ilden for ham.

Partiet står der uten selvestendig program. Den meget opskrytete «Norges Vel» består av utklipp fra alle mulige hold, klebet sammen til et selvmotsigende hele, uten indre liv og ånd. Partiet står videre uten symbol, det har et lite utklipp av det norske flagg klebet op på hvit duk. Hvitt er som bekjent tegnet for alle farver eller mangel på farve og det passer, for Laget krever kun av andre at de skal vise farve. Laget har ingen politisk øvelse, ingen talere, ingen hird, men allikevel vil det ut i den politiske kamp. Hvorfor? Jo, for å bevare sin eksistens.

Den våknende nasjonale interesse som er i folket idag søker Laget å innfange for sig ved å gi det surrogater for sann nasjonalisme. Men en ny nasjonal politikk krever fremforalt av folket at det må ta standpunkter selv om det koster, at det må gå ut i kampen og utsette sig for dens hårdhet, vil Fedrelandslaget innbille folket at nasjonal politikk kan føres som en borgerlig hobby ved siden av meget annet. Det er nasjonal svada og ikke na-

sjonal politikk. Det er en unasjonalt gjerning.

Et land kan ikke ha 2 nasjonale bevegelser. Skal den nasjonale sak overhodet føres frem må alle gode krefter samles i én nasjonal bevegelse, og hvis der fantes to, da i den sterkeste kampgladeste og mest uforferdede av dem. Hvis derfor Fedrelandslagets folk virkelig var nasjonalt innstillede nordmenn, burde de idag si til sine folk: «Laget har gjort sin gjerning, en ny tid forestår som krever nye former. Gå inn i den nye nasjonale bevegelse, Nasjonal Samling, som er kommet lengere enn oss, still dere til tjeneste der i all ydmykhet for saken.» Men Laget gjør ikke dette, det vil oprettholde sitt konkurrerende firma, det vil ha sin fordel av den nasjonale konjunktur. Det vil som Ridder Rød ha sin andel av gevinsten, minst fjerdeparten av kongeriket.

Den ungdom som idag står i Laget, og som fremvises av lederne som nasjonal rensning for et rørt borgerskap som så finansierer Lagets unyttige virksomhet bør ikke lenger la sig bruke til dette. Den gjør sitt land en dårlig tjeneste med det. Mener den noe alvorlig med sin nasjonalisme, så la den gå inn i rekkene i Nasjonal Samling, være med å utforme vår folkereising.

Vi har Føreren, vi har merket, vi har programmet, og vi har den sikre forvisning om at denne sak vil vokse frem av alt som er sundt i Norge, uten kompromis og valgallianser. Ellers går landet vårt til grunne.

Vinner marxistene flertallet, så trenger folket noen det kan gå til, noen som ikke sviktet ideen, og som kan føre landet ut av den marxistiske sump igjen. Vinner marxistene ikke, så trenger folket en bevegelse som kan utrydde marxismen i sinnen.

En valgtaktisk manøvre, en allianse mellom det korrupte Bondeparti, værhanen Rolf Thommessen og Ridder Rød Lemkuhl kan i ingen av tilfellene være til nytte for det norske folk. Nu må folket, og i første rekke ungdommen, ta et helt standpunkt, nu får det briste eller bære, ellers går det på folkekarakteren løs. La folket derfor velge mellom gutten som kan drepe trollet og Ridder Rød, mellom Vidkun Quisling og Jochum Lemkuhl.

J. B. Hjort.